

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το και Έχθη εκδόσιν περιόδων σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχή εις τὴν γύρον ἡμῶν ἐκπαίδευσις, καὶ υπό του Οὐκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καὶδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦσι τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτερ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Αἰῶλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 15 Ἀπριλίου 1898

Ἔτος 17ος. — Ἀριθ. 15

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚ Τ. ΜΑΛΟ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια ἰδε σελ. 105]

— Ἔγινε μία καὶ ἓ ἓνα ἄλλο χωριό.
ἓ τὸ Φλεξέλλι.

— Τὸ Φλεξέλλι δὲν εἶνε Μαρωκούρ
δὲν θέλω οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου μου νὰ
γίνουσι ὡς τοὺς Φλεξελλιώτας· ἔγω κα-
θήκω νὰ τοὺς ἐπιτηρῶ. Σίεῖς δὲν εἶσθε
ὡς ἄλλοι, ἄσπεγοι ἄνθρωποι, εἶσθε οἰκο-
κωραῖοι· μείνετε ὅσοι εἶσθε, τοῦτο εἶνε
ἡ θέλησίς μου, καὶ εἰπέ το εἰς τὸν Ὀ-
μήρη. Ὑγιαίνε, Φραγκίσκα.

— Ὑγιαίνετε, κύριε Βουλουφράν.
Ἐρενήσας δὲ ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ
κακαριῶτος του, εἶπε·

«Ποῦ εἶνε ἡ Τριανταφυλλιά ;
— Ἐδῶμα, κύριε Βουλουφράν.»

Καὶ τείνων τὴν χεῖρα, ἐν ἧ ἔστιλθεν
ἀργυροῦν ἡμίφραγκον·

«Δικό σου, εἶπε.
— Ὄ! εὐχαριστῶ, κύριε Βουλουφράν.»

Ἡ ἄμαξα ἀπῆλθεν.
Οὐδὲ μία λέξις τῶν λαχθέντων διέ-
φυγε τὴν Πετρίναν· ἀλλ' ἰσχυρότερον
καὶ αὐτῶν τῶν λόγων τοῦ κ. Βουλουφράν
ἐξέκληξεν αὐτὴν τὸ ἀθηντικὸν αὐτοῦ
ὄφθαλμὸν καὶ ὁ τόνος μετ' οὐ ἐξέφραζε τὴν
θέλησίν του. «Δὲν θέλω νὰ γίνῃ ἡ συνέ-
λευσις : : : τοῦτο εἶνε ἡ θέλησίς μου.»

Οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσῃ τινὰ λαλοῦντα
μετὰ τοῦ τόνου τοῦτου, ὅστις καὶ μόνος
ἔλεγε πόσον ἡ θέλησις ἐκείνη ἦτο στα-
θερά καὶ ἀδυσώπητος· διότι τὸ ἀθέβαιον
καὶ διαστάζον νεῦμά του ἦτο ἐν δυσαρμο-
νίᾳ πρὸς τοὺς λόγους του.

Ἡ Τριανταφυλλιά παρευθὺς ἐπανῆλ-
θε περιχαρῆς καὶ θριαμβεύουσα.

«Ὁ κύριος Βουλουφράν μούδωκε μισθὸν
φραγκάκι, εἶπε δεικνύουσα τὸ νόμισμα·

— Τὸ παρετήρησα.
— Μόνο νὰ μὴ το μάθῃ ἡ θειά μου,
γιατὶ θὰ μού το πάρῃ νὰ μού το φυλάξῃ.

— Ἐνόμισα ὅτι δὲν σ' ἐγγώριζε.
— Τί! δὲ με γνωρίζει; εἶνε ὁ νον-
τός μου.

— Ἡρώτησε, ἀποῦ εἶνε ἡ Τριαντα-
φυλλιά ;» ἐν ᾧ αὐ ἦσο πλησίον του.

— Ἄ! ἐπειδὴ δὲ βλέπει.
— Δὲν βλέπει!
— Δὲν ξέρεις πὼς εἶνε τυφλός ;
— Τυφλός !»

Καὶ ἐπανάλαβε τὴν λέξιν δις ἢ τρίς
ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

«Καὶ εἶνε πολὺν καιρὸν τυφλός ; ἠρώ-
τησε.

— Ἀπὸ πολλῶν καιρῶν τὰ μάτια του
ἀδυνατοῦσαν, ἀλλὰ δὲν τὰ ψήρησαν, ἐλέ-
γαν πὼς εἶνε ἀπὸ τὴ λύπη τοῦ ξενητε-
μένου γιοῦ του. Ἡ υγεία τοῦ που ἦταν
μετὰ χαρὰ, ἐγάλασε, ἐπαθε περιπλεμονία
καὶ του ἔμεινε ὁ βήχας. Καὶ ἐπειτα μίαν
ἡμέρα δὲν ἔβλεπε πιά οὔτε νὰ διαβάσῃ
οὔτε νὰ περπατήσῃ μόνος του. Φαντά-
σου τὴν ἀνησυχία τοῦ τόπου, ἂν τον ἀνάγ-
καζε ἡ σφοδρά του νὰ πουλήσῃ ἢ νὰ
παρατήσῃ τὰ ἐργαστάσιά του! Ἄχ! ναί,
ναί, τίποτα δὲν παράτησε τίποτα, καὶ
δουλεύει ὡς πού ὅταν εἶχε τὰ μάτια του.
Ἐκεῖνοί που εἶχαν τῆς ἐλπίδες τοὺς ἓ
τὴν ἀρρώστια γιὰ νὰ γίνουσι ἀρεντάδες,
τὴν ἐπαθάν — ταπεινούσα δὲ τὴν φωνὴν
προσέθηκε — οἱ ἀνηψιοὶ του καὶ ὁ κύριος
Ταλουέλης ὁ διευθυντής.»

Ἡ θεία Ζηνοβία ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἐφώνησε:

« Περιεπλανῶτο κατὰ τύχην ἀνά τὰς ὁδοὺς » (Σελ. 113, στηλ. γ'.)

«Τριανταφυλλιά, θὰ γκρεμοσκακιτῆς;
χαμένη !

— Τώρα ἐτελείωσα τὸ φαγεῖ μου.
— Ἦλθαν ἄνθρωποι ἓ τὸ μαγαζί.
— Πρέπει νὰ σ' ἀφήσω.
— Μὴ στενοχωρεῖσαι ἐξ αἰτίας μου.
— Τὸ βράδυ θὰ ξαναἰδωθοῦμε.»

Καὶ βήματι βραδεί, μετὰ λύπης ἐπο-
ρεύθη πρὸς τὴν οἰκίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ἀπελθοῦσης τῆς Τριανταφυλλιάς, ἡ
Πετρίνα ἔμεινε ἀσμένως καθημένη παρὰ
τὸ τραπέζιον της, ὡς εἴαν ἦτο ἐν τῷ οἴκῳ
της. Ἄλλ' ἀκριβῶς δὲν ἦτο ἐν τῷ οἴκῳ
της, ἀφ' οὗ ἡ αὐλὴ ἐκείνη ἦτο προωρι-
σμένη πρὸς χρῆσιν τῶν οἰκοτρόφων καὶ
οὐχὶ τῶν ἐργατῶν, ὅστις μόνος ἀνά τὴν
ἐν τῷ βάθει μικρῶν ἀλλῶν εἶχον δικαί-
ωμα νὰ διατρέψωσιν, ἔθθα οὔτε θρανία
ὕπτηρον, οὔτε ἔδρα, οὔτε τραπέζιον.
Καταλιποῦσα λοιπὸν τὸ θρανίον της,
ἐξῆλθε καὶ περιεπλανῶτο κατὰ τύχην
ἀνά τὰς ὁδοὺς ὡς εὗρισκεν ἐμπροσθεν
αὐτῆς.

Ἄλλ' εἰ καὶ ἐδάδιζε βραδέως, μετ' οὐ
πολὺ διεθράμε πᾶσας τὰς ὁδοὺς· ἐπειδὴ
δὲ ἦσθάνετο ἑαυτὴν παρακολουθομένην

Ἄλλ' εἰ καὶ ἐδάδιζε βραδέως, μετ' οὐ
πολὺ διεθράμε πᾶσας τὰς ὁδοὺς· ἐπειδὴ
δὲ ἦσθάνετο ἑαυτὴν παρακολουθομένην

Ἄλλ' εἰ καὶ ἐδάδιζε βραδέως, μετ' οὐ
πολὺ διεθράμε πᾶσας τὰς ὁδοὺς· ἐπειδὴ
δὲ ἦσθάνετο ἑαυτὴν παρακολουθομένην

Ἄλλ' εἰ καὶ ἐδάδιζε βραδέως, μετ' οὐ
πολὺ διεθράμε πᾶσας τὰς ὁδοὺς· ἐπειδὴ
δὲ ἦσθάνετο ἑαυτὴν παρακολουθομένην

Ἄλλ' εἰ καὶ ἐδάδιζε βραδέως, μετ' οὐ
πολὺ διεθράμε πᾶσας τὰς ὁδοὺς· ἐπειδὴ
δὲ ἦσθάνετο ἑαυτὴν παρακολουθομένην

Ἄλλ' εἰ καὶ ἐδάδιζε βραδέως, μετ' οὐ
πολὺ διεθράμε πᾶσας τὰς ὁδοὺς· ἐπειδὴ
δὲ ἦσθάνετο ἑαυτὴν παρακολουθομένην

Ἄλλ' εἰ καὶ ἐδάδιζε βραδέως, μετ' οὐ
πολὺ διεθράμε πᾶσας τὰς ὁδοὺς· ἐπειδὴ
δὲ ἦσθάνετο ἑαυτὴν παρακολουθομένην

Ἄλλ' εἰ καὶ ἐδάδιζε βραδέως, μετ' οὐ
πολὺ διεθράμε πᾶσας τὰς ὁδοὺς· ἐπειδὴ
δὲ ἦσθάνετο ἑαυτὴν παρακολουθομένην

Ἄλλ' εἰ καὶ ἐδάδιζε βραδέως, μετ' οὐ
πολὺ διεθράμε πᾶσας τὰς ὁδοὺς· ἐπειδὴ
δὲ ἦσθάνετο ἑαυτὴν παρακολουθομένην

Ἄλλ' εἰ καὶ ἐδάδιζε βραδέως, μετ' οὐ
πολὺ διεθράμε πᾶσας τὰς ὁδοὺς· ἐπειδὴ
δὲ ἦσθάνετο ἑαυτὴν παρακολουθομένην

ὕπο περιέργων βλεμμάτων, ἀτινά την ἐκώλυον νά ἴσταιται ὅποτε ἐπεθύμει, δὲν ἐτόλμησεν νά ἐπανέλθῃ διὰ τῶν αὐτῶν ὁδῶν περιστροφόμενη ἐπ' ἀπειρον ἐν τῷ αὐτῷ κύκλῳ. Κατὰ τὸ ἀντίθετον μέρος τῶν ἐργαστηρίων εἶχε παρατηρησὴ δάσος, οὗ ὁ χλοερὰς ὄγκος ἐφαίνετο ἐξέχων ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. Ἐκεῖ ἴσως θὰ εὑρίσκε τὴν ἐρημίαν, ἐπειδὴ ἦτο Κυριακὴ, καὶ θὰ ἦδύνατο νά καθίσῃ χωρὶς νά προσέξῃ τις εἰς αὐτήν.

Ὅπως ἦτο ἐρημον, ὡς ἦσαν ἐρημοὶ καὶ οἱ περὶ αὐτὴν ἀγροί, ὥστε κατὰ τὸ ἀκρον αὐτοῦ ἠδυνήθη νά ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τῶν βρύων, ἔχουσα ἐνώπιόν αὐτῆς τὴν κοιλάδα καὶ ὄλον τὸ χωρίον κατέχον τὸ κέντρον αὐτῆς. Καὶ τοι δὲ ἐγένωσκεν αὐτὸ καλῶς, διότι ὁ πατήρ τῆ εἶχε διηγήθη περὶ αὐτοῦ, εἶχε πῶς ἀποπλανηθῇ ἐν τῷ λαβυρίθῳ τῶν στρεφόμενων ὁδῶν ἄλλὰ νῦν ὅτε ἦτο κυρία αὐτοῦ, τὸ ἀνεύρισκεν ὅποῦν το ἐραντάζετο περιγράφουσα αὐτὰ εἰς τὴν μητέρα της κατὰ τὰς μακρὰς αὐτῶν πορείας, καὶ ὡσαύτως ὅποῦν το ἔβλεπε κατὰ τὸ διάστημα τῶν παραισθήσεων τῆς πένης, ὡς γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἐρωτώσα ἐαυτὴν ἀπελπίει ἂν ἤθελε ποτε δινηθῇ νά ἔλθῃ εἰς αὐτήν.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι εἶχεν ἔλθῃ ἐκεῖ, ὅτι το ἔβλεπεν ἀναπτυσσόμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ ὅτι διὰ τοῦ δακτύλου ἠδύνατο νά τοποθετήσῃ ἐκάστην ὁδὸν, ἐκαστὴν οἰκίαν ἀκριβῶς ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ.

Τί χαρὰ! ἦτο ἀλήθεια! ἦτο ἀλήθεια τὸ Μαρωκούρ ἐκεῖνο, οὗ τὸ ὄνομα τοσάκις εἶχε προφέρῃ ὡς τι πῖθον αὐτὴν καὶ ὅπερ ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Γαλλιάν εἰσόδου εἶχεν ἀναζητήσῃ ἐπὶ τῶν καλυμμάτων τῶν διερχομένων ἀμυξίων ἢ τῶν ὀχημάτων τοῦ σιδηροδρόμου ἐν τοῖς σιδηροδρομικοῖς σταθμοῖς, ὡς ἂν εἶχε χρεῖαν νά το ἴδῃ ἵνα το πιστεύσῃ. Δὲν ἦτο πλέον ἡ χώρα τῶν παραλόγων καὶ κενῶν καὶ ἀκατάληπτων ὄνειροπολήσεων, ἀλλ' ἡ τῆς ἀληθείας.

Κατ' εὐθείαν ἔμπροσθεν αὐτῆς, κατὰ τὴν ἐτέραν πλευρὰν τοῦ χωρίου ἐπὶ τῆς κλιτύος τῆς ἀντιθέτου ἐκείνης ἐνθα ἐκάθητο, ὑψοῦντο τὰ οἰκοδομήματα τοῦ ἐργαστασίου καὶ ἐκ τοῦ χρώματος τῶν στεγῶν ἠδύνατο νά παρακολουθῇ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀναπτύξεως αὐτῶν, ὡς ἂν τῆ ἐδιηγείτο αὐτὴν κάτοικός τις ἐκ τῶν ἐγχωρίων.

Ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῶν καὶ ἐν τῇ ὀχθῇ τοῦ ποταμοῦ ὑπῆρχε παλαιὰ κλινθόκτιστος οἰκοδομὴ, ἔχουσα κεράμους ὑπομειλανάς καὶ παρα τὸ πλευρὸν αὐτῆς ὑψηλὴν καὶ λεπτὴν καπνοδόχην διαβρωθεῖσαν ὑπὸ τοῦ θαλασσίου ἀνέμου, τῶν βροχῶν καὶ τοῦ καπνοῦ ἦτο δὲ αὐτὴ τὸ παλαιὸν κλωστήριον, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐγκαταλελειμμένον, ὅπερ πρὸ τριακοντα πέντε ἐτῶν ὁ μικρὸς ὑφαντουργὸς Βουλ-

φραν Παινοδαοῦν εἶχεν ἐνοικίωσῃ ἵνα ἀφανισθῇ, ὡς ἔλεγον οἱ περινοστάτοι τῆς χώρας, περιφρονοῦντες τὴν παραφροσύνην αὐτοῦ. Ἄλλ' ἀντὶ τοῦ ἀφανισμοῦ εἶχεν ἔλθῃ ὁ πλοῦτος μικρὸς κατ' ἀρχάς, πεντάλεπτον ἐπὶ πεντάλεπτον, μετ' οὐ πολὺ δὲ ἑκατομμύρια ἐπὶ ἑκατομμύριος. Ταχέως δὲ περὶ τὴν κλινθόκτιστον ταύτην ἐκλήθθησαν οἱ νεοσσοί, οἱ μὲν πρᾶσιότεροι κακῶς ἐσχηματισμένοι, κακῶς ἐνδεδυμένοι, ἰσχυροὶ ὡς ἡ μήτηρ τῶν, ὡς συμβαίνει συχνάκις εἰς τοὺς δυστυχήσαντας, οἱ δὲ, τούναντιον, καὶ μάλιστα οἱ νεώτεροι, ὑπερήφανοί, ἰσχυροί, ἰσχυρότεροι τοῦ δόντος, ἐστολισμένοι δι' ἐπενδυμάτων μετὰ κοσμμάτων πολυχρῶν, ἅτινα οὐδὲν κοινὸν εἶχον πρὸς τὸ πρόστυχον ἐξ ἀμοιολογίας ἢ ἀργίλου ἐπίχρισμα τῶν μεγάλων ἀδελφῶν τῶν προῶν ἐσθαρμένων, ἐφαίνοντο μετὰ τῶν σιδηρῶν αὐτῶν ἀετωμάτων καὶ τῶν προσόψεων, ῥοδοχρῶν ἢ λευκῶν ἐκ κλίθων ἐστὶλῶμένων, ἐφαίνοντο, λέγω, ἀψηφούντα τὸν κάμτον τῆς ἐργασίας καὶ τῶν ἐτῶν.

Ἐν ᾧ δὲ τὰ πρῶτα οἰκοδομήματα ἐμαρτυροῦντο ἐπὶ ἐδάφους στενοῦ καὶ ἐμαρτυρημένου περὶ τοῦ παλαιοῦ, τὰ νέα ἐξτείνοντο κατ' ἀραιὰ διαστήματα ἀνά τοὺς περὶξ λειμῶνας, ἦσαν δὲ συνδεδεμένα διὰ τροχιῶν σιδηροδρομικῶν, δι' ἁξῶνων διαβιβαζόντων τὴν κινήτηριον δύναμιν καὶ διὰ πλέγματος ὄλου συρμάτων ἡλεκτρικῶν, ἅτινα ἐκάλυπτον ὄλον τὸ ἐργαστασίον δι' ἀπεράντου δικτύου.

Πολλὴν ὄραν διέμειναν ἡ Πετρίνα περιπλανωμένη ἐν τῷ λαβυρίθῳ τῶν ὁδῶν ἐκείνων, καὶ περιφέρουσα τὸ βλέμμα εἰς τὰς ἰσχυρὰς καπνοδόχας τὰς ὑψηλὰς καὶ εὐρείας, εἰς τὰ ἀλεξικέραυνα τὰ ὑψοῦμένα ἐπὶ τῶν στεγῶν, εἰς τοὺς ἡλεκτρικοὺς στήλους, εἰς τὰς σιδηροδρομικὰ ὀχήματα, εἰς τὰς ἀνθρακοπηλάκας, προσπαθοῦσα νά ἀναπαρασθῇ διὰ τῆς φαντασίας τὴν ἠδύνατο νά εἶνε ἡ ζωὴ τῆς πολίχνης ταύτης, τῆς νεκρῆς κατ' ἐκείνην τὴν ὄραν, ὅτε ταῦτα πάντα ἐκαίον, ἐκάπνιζον, ἐκινούντο, περιστρέφοντο, ἔρρεγγον μετὰ τῶν φοβερῶν ἐκείνων θορύβων, ὅς εἶχεν ἀκοῦσῃ ἐν τῇ κενεῖ ἐπιλήθει τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἐγκαταλείπουσα τοὺς Παρισίους.

Ἐπεὶτα δὲ ἀποβλέψασα κάτω εἰς τὸ χωρίον, εἶδεν ὅτι καὶ αὐτὸ εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὴν αὐτὴν καὶ τὸ ἐργαστασίον ἀγὰπτουξίν· αἱ παλαιαὶ στεγαί, κεκαλυμμέναι ὑπὸ ἡμισμένου σέδου ὡς ὑπὸ χρυσοῦ πέπλου, ἦσαν σεσωρευμένα περὶξ τῆς ἐκκλησίας, αἱ δὲ νέαι, διασώζουσαι τὴν ἐρυθρὰν βαρὴν τοῦ κεράμου τοῦ ἀρτι ἐξαχθέντος ἐκ τοῦ κλιβάνου, ἦσαν διασπαρμένα ἐν τῇ κοιλάδι μετὰ λειμῶνων καὶ δένδρων ἀκολουθοῦσαι τὸν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ, ἀλλ' ἀντιθέτως πρὸς τὰ παρατηρούμενα ἐν τῷ ἐργαστασίῳ, αἱ

μὲν ἀρχαῖαι οἰκίαι εἶχον ἐπιδειξίν φαινόμενα στέρεα, αἱ δὲ νέαι ἐφαίνοντο ἄθλια, ὡς ἂν οἱ χωρικοί, οἱ ἄλλοτε κατοικοῦντες ἐν τῷ γεωπονικῷ χωρίῳ Μαρωκούρ, ἔξων τότε βίον ἀνετώτερον ἢ νῦν οἱ περὶ τὴν βιομηχανίαν.

Μεταξὺ τῶν ἀρχαίων τούτων οἰκίων μία ἐξεῖχε διὰ τὸ ἐπιβάλλον αὐτῆς, καὶ διακρίνετο ἐκ τοῦ περιβάλλοντος αὐτῆς κήπου μετὰ δένδρων ὑψηλῶν, ὅστις ἐξετείνετο κάτω μέχρι τοῦ ποταμοῦ διαρροῦμενος εἰς δύο ἀνδρὰ μετὰ τοίχου καὶ δένδροστοιχίας ἐκατέρωθεν κατέληγε δὲ ὁ κήπος οὗτος εἰς πλυντήριον. Τὴν οἰκίαν ταύτην ἀνεγνώρισεν ἡ Πετρίνα, ἐν αὐτῇ εἶχε κατοικήσῃ ὁ κ. Βουλφραν ὅτε ἐνεκατέστη ἐν Μαρωκούρ καὶ τὴν κατέλιπε μόνον ὅτε μεταφίχον ἐκ τῆς πόργου του. Πόδας ὄρας ὁ πατήρ της, παιδίον ὦν, εἶχε διέλθῃ ὑπὸ τὸ πλυντήριον τοῦτο τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ἐγένετο πλύσις, διετήρησε δὲ ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ, διότι εἶχεν ἀκούσῃ ἐκεῖ πολλὰκις ἐν τῇ ἀδολεσχίᾳ τῶν πλυντριῶν τὰς μακρὰς διηγήσεις τῶν ἐγχωρίων παραδόσεων, ἃς βραδύτερον εἶχε διηγήθῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν κόρην του, δεκάδα ὅλων παραμυθίων, ἃ ἡ Πετρίνα ἐνεθυμῆτο, ὡς ἂν τα εἶχεν ἀκούσῃ τὴν προτεραίαν.

Ὁ ἥλιος στρεφόμενος ἠνάγκασεν αὐτὴν νά μεταβάλῃ θέσιν ἄλλ' ὀλίγα πρὸς μόνον βήματα ἐβάδιζε καὶ εὐρην ἄλλην θέσιν ἀναξίαν τῆς καταλειπούμενης, ἐνθα τὸ χόρτον ἦτο ἐπίσης ἀπαλὸν καὶ εὐώδες, ἔχουσα ἐπίσης καλὴν θέαν πρὸς τὸ χωρίον. καὶ πρὸς ὄλην τὴν κοιλάδα, καὶ τοσοῦτον ὥστε μέχρι τῆς ἐσπέρας ἠδυνήθη νά μείνῃ ἐκεῖ, διαταλοῦσα ἐν μακαρίστῃ ἦν ἀπὸ πολλοῦ δὲν εἶχε συναισθανθῇ.

Βεβαίως δὲν ἦτο ἀκούτως ἀπρόνοητος ὥστε νά παραδοθῇ εἰς τὰς ἡδύτητας τῆς ἀναπαυσέως της καὶ νά φαντασθῇ ὅτι αἱ δοκιμασίαι της ἐξέλιπον. Ἐπειδὴ εἶχεν ἐξασφαλίσει τὴν ἐργασίαν καὶ τὸν ἄρτον καὶ τὸν ὕπνον, δὲν εἶχεν ἐξασφαλίσει τὰ πάντα· ἐκεῖνο δὲ ὅπερ ὑπελείπετο αὐτῇ νά ἐπιτύχῃ πρὸς πραγμάτωσιν τῶν ἐλπιδῶν τῆς μητρὸς της, ἐφαίνετο τόσον δυσχερὲς, ὥστε σκεπτομένη αὐτὸ δὲν ἠδύνατο νά μὴ τρέμῃ ἄλλα τέλος τηλικούτου ἦτο τὸ ἀποτελεσματικὸν εὐρέθῃ ἐν τῷ Μαρωκούρ τοῦτου εἰς ὁ πολλὰ ἦσαν τὰ ἀντιστρατευόμενα κατ' αὐτῆς καὶ τὰ πείθοντα ὅτι δὲν θὰ εὐδαίμονα ποτὲ, ὥστε δὲν ὄφειλε νά ἀπεκρίπτεται περὶ οὐδενός, καὶ ἂν ἐμελλε ἐπὶ μακρὸν χρόνον νά προσμένῃ, καὶ σκληροὶ ἂν ἦσαν οἱ ἀγῶνες οὗς ἔδει νά ὑπομείνῃ. Στέγη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἡμίσεια δραχμὴ καθ' ἐκάστην δὲν ἦσαν εὐτύχημα εἰς τὴν ἀθλίαν κόρην, ἥτις πρὸς ὕπνον μὲν εἶχε μόνον τὴν δημοσίαν ὁδὸν, πρὸς δὲ τροφὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν φλοῦν τῆς σημύδας;

Τῆ ἐφαίνετο δὲ ὅτι θὰ ἦτο φρόνιμον νά προδιαγράψῃ σχέδιον συμπεριφοράς, ὀρίζοντα τί ὄφειλε νά πράξῃ ἢ νά μὴ πράξῃ ἐν τῷ νέῳ βίῳ ὃν ἐμελλε νά ἀρχίσῃ μετὰ τῆ ἐπιτοσῆ· ἀλλὰ τοῦτο παρεῖχε τοιαύτην δυσχερείαν εἰς τὴν Πετρίναν, ἀγνοοῦσαν ὅπως ποῦ εὕρισκετο, ὥστε μετ' οὐ πολὺ ἐνόησεν ὅτι ἦτο ἔργον πολλὸ ὑπὲρ τὰς δυνάμεις αὐτῆς· ἐάν ἡ μήτηρ της εἶχε δινηθῇ νά εὐραία εἶναι Μαρωκούρ, θὰ ἐγίνωσκε τί ἐπρεπε νά πράξῃ, ἀλλ' αὐτὴ οὐτε τὴν πείραν εἶχεν, οὐτε τὴν εὐφραν, οὐτε τὴν σύνεσιν, οὐτε τὴν ὀξυνοίαν, οὐδὲ μίαν κἀν τῶν ἀρετῶν τῆς δυστήνου ἐκείνης μη-οδηγοῦ, ἀνευ στηρίγματος, ἀνευ συμβουλῶν.

Ἡ σκέψις αὕτη καὶ ἐτι μάλλον ἢ ἐπικλήσις τῆς μητρὸς της ἀνεβίβασεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της χεῖμαρρον δακρύων. ἤρχισε τότε νά κλαίῃ ἀκράτητος, ἐκατακαλύπτουσα τὴν λέξιν ἦν τοσάκις εἶχεν εἰρὰ ἀπὸ τῆς ἐξόδου αὐτῆς ἐκ τοῦ νεκροταφείου, ὡς ἂν εἶχε μαγικὴν τινα δύναμιν νά τὴν σώσῃ:

«Μητέρα μου, καλὴ μου μητέρα!» Καὶ ὀντως δὲν τὴν εἶχε βοηθήσῃ, ἐνισχύσῃ, θάρρῃν ὅτε ἦτο ἐγκαταλειωμένη, καταβεβημένη ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ τοῦ ἀπελπισμοῦ; ἠθέλεν ὑπομείνῃ τὸν ἔργον μέχρι τέλους, ἐάν μὴ ἐπανελάμβανεν ἔνδομοιχως τοὺς τελευταίους λόγους τῆς θνητοῦσας «Σὲ βλέπω... καὶ, σὲ βλέπω εὐτυχῆ;» Δὲν εἶνε ἀλήθης ὅτι οἱ ἐπιβάνοι, ὧν ἡ ψυχὴ ταλαντεύεται ἤδη μετὰ τῆς γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἠνώσκουσι καλῶς πράγματα μυστηριώδη, ἅτινα δὲν ἀποκαλύπτονται εἰς τοὺς ζῶντας;

Ἡ κρίσις αὕτη ἀντὶ νά τὴν καταβάλῃ, τὴν ὠφέλησε καὶ ἀπηλλάγη αὐτῆς ἔχουσα τὴν καρδίαν ἰσχυροτέραν ἐξ ἐλπίδος, ἀνεπαρωμένη ὑπὸ πεποιθήσεως, φανταζομένη ὅτι ἡ αὔρα ἡ ἐκ διαλειμμάτων διερχομένη διὰ τῆς ψύχου ἐσκεπτικῆς ἀτμοσφαιρας ἔφερε θωπήειαν τῆς μητρὸς της ἐπὶ τῶν ὕγρων της παρείδων καὶ τὴ ἔπνευσε τοὺς ἐτατάτους αὐτῆς λόγους «Σὲ βλέπω εὐτυχῆ.»

Καὶ διατὶ ἔχι; Διατὶ ἡ μήτηρ της δὲν θὰ ἦτο πλησίον τὴν σείγῃν ταύτην, κύπτουσα ἐπ' αὐτῆς ὡς ὁ φύλαξ αὐτῆς ἄγγελος;

Τότε διανοήθη νά συδιαιλεθῇ μετ' αὐτῆς καὶ νά τῆ ζητήσῃ νά ἐπαναλάβῃ τὴν πρόβρρησιν, ἣν τῆ εἶχεν εἰρη ἐν Παρισίοις. Ἄλλ' ὅλα δῆποτε ἦτο ἡ καταστάσις τῆς ἀναπερασέως της, δὲν ἐφαντάσθη ὅτι ἠδύνατο νά τῆ ὁμιλήσῃ ὡς πρὸς ζῶσαν διὰ τῶν συνήθων λέξεων ἠμῶν, ὡς οὐδὲ ἐφαντάσθη ὅτι ἡ μήτηρ της ἠδύνατο νά τῆ ἀποκριθῇ διὰ τῶν αὐτῶν ἐκείνων λέξεων, ἀρ' ὃδ αἱ ψυχαι δὲν λαλοῦσιν ὡς οἱ ζῶντες, καίτοι λα-

λοῦσι, βεβαίως, διὰ τὸν γινώσκοντα νά καταλαμβάνῃ τὴν μυστηριώδη αὐτῶν διάλεκτον.

Ἴκανὸν χρόνον διέμεινε σύννου καὶ ἐγκύπτουσα ἐπὶ τοῦ ἀνεξερουήτου τοῦτου ἀγνώστου, ὅπερ εἶλκεν αὐτὴν ταράττον μέχρι ματίας· ἐπειτα αὐτομάτως οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔστησαν ἐπὶ πυκνάδος μαργαριτῶν μεγάλων, ὧν αἱ εὐρεταὶ κάλυκες ὑπερέβαινον κατὰ τὸ ὕψος τὰ χόρτον τῆς ἄκρας τοῦ δάσους ἐνθα ἦτο ἐξηλωμένη, τότε δὲ ἐγείρεται ζωηρῶς καὶ μεταβαίνει ἐκεῖ καὶ δρέπει τινὰς κλειούσας τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα μὴ τοὺς ἐκλήξῃ.

Τούτου γενομένου ἐπανερχεται εἰς τὴν θέσιν της καὶ καθίεται μετὰ συννοίας καὶ σοβαρότητος· ἐπειτα δὲ διὰ χεὶρὸς, ἣν καθίστα τρέμουσαν ἡ συγκλίνησις, ἤρχισε νά ἐκφυλλίσῃ μίαν κάλυκα· «Θὰ ἐπιτύχω ὀλίγον, πολὺ, ἐντελῶς, καθόλου· θὰ ἐπιτύχω, ὀλίγον, πολὺ, ἐντελῶς, καθόλου.»

Καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς ἀκριβῶς ἕως ὅτου ἀπέμειναν ὀλίγα πλέον πέταλα.

Πόσα; Δὲν ἠθέλησε νά τα μετρήσῃ, διότι ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ἠθέλεν εἶπῃ τὴν ἀπόκρισιν τῶν, ἄλλὰ ζωηρῶς, εἰ καὶ τὸ ἀτῆδος της δεινῶς ἐπιέτετο, ἀπεφύλλισεν αὐτὰ.

«Θὰ ἐπιτύχω... ὀλίγον... πολὺ... ἐντελῶς.»

Ταυτοχρόνως πνοὴ χλιαρὰ ἐπέπνευσεν ἐπὶ τῆς κόρης καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτῆς, ἡ ἀπάντησις τῆς μητρὸς της, ἐν ἄσπασμῳ ὅστις ἦτο ὁ τροφερώτατος ἐξ ὅσων θὰ εἶδεν εἰς αὐτὴν ἡ μήτηρ.

[Ἐπειτα συνέχεται]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ I. ΦΕΡΜΗΟΣ

ὉΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

[ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΟΜΩΔΙΑ]

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ, ΜΙΝΩΣ, ΛΑΗ ΚΥΡΙΑ ΕΛΠΙΝΙΚΗ. ὁ ΚΗΡΤΙΣ, ΚΑΛΟΠΗ, τέκνα τῆς κ. Ἑλληνικῆς ΣΟΦΙΑ, θαλαμηπέλος.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

[Ἡ σκηνὴ παριστάνει δωμάτιον πλήρες μουσικῶν ὀργάνων. Ἐδῶ κλειδοκωμῶλον, ἐκεῖ κιβόρα, παρῆκει βιολιόν, πέραν πλαγιάουλος· εἰς μίαν γωνίαν βάρβιτος].

ΣΚΗΝΗ Α'

ΣΟΦΙΑ [Κρατοῦσα ἱεροκονιότηρι εἰς τὴν χεῖρα καθάριζε τὴν κιθάραν. Στρεφθεῖσαι ἀποκρίσας]· Τί ὑπομονή, Θεέ μου, ποῦ πρέπει νάχη κανεῖς, τί ὑπομονή, γιὰ νά ξεσκονίσῃ αὐτὰ τὰ ὄργανά σου ἐν' ἐδῶ μαζεμένα. Καθημέρα τὸ λέγω καὶ τὸ ξαναλέγω· καὶ ὁ κύριός σου εἶνε τόσο καλὸς γιὰ ὅλα τὰλλα, γίνεται ἄγριος καὶ ἀγνώρι-

στός γι' αὐτὰ ἐδῶ τὰ κολοκύθια [Μίμου-μένη τὴν φωνὴν τοῦ κυρίου της]· «Σοφία, ὅς ἐδῶ τὸ ξεσκονιότηρι σου, τὸ βιολί μου ἔχει ἀκμή σόνι, Σοφία, ποῦ τάχεις τὰ μάτια σου; Κῦρτα τὸ πιάνο μου· μπορεῖ νά γράψῃ κανεῖς ἀπάνω μετὰ δακτύλῳ του.» Καθημέρα τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Καὶ ὅμως καθημέρα τὰ καθαρίζω αὐτὰ τὰ ὄργανά του.

ΣΚΗΝΗ Β'

Ἡ αὐτὴ, ὁ ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ.

Ὁ ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ· Εἰσέρχεται φορῶν κωνιτὴν, βαμβακέρων σκουφόν· διὰ τῆς μίας χεὶρὸς κρατεῖ κλωθίον μετὰ κνήρον καὶ διὰ τῆς ἄλλης μικρὸν πλαγιάουλον, ὅστις χρησιμεῖ εἰς τὴν ἐκμάθησιν μελωθῶν εἰς τὰ πενήνα. [Μετὰ γλυκότητος]· — Λαμπρά! λαμπρά! Δὲν πιστεύω νά ὑπάρχῃ ἐπὶ τὸν κόσμον καλῆτερος μαθητῆς ἀπὸ τὴν Σπίθα μου, τὸ εὐμορφὸ μου κανάρι. Προχθὲς τοῦ ἔπαιξα δύο φορές τῆς π α π α ρ ο υ ν ε ς. Καὶ ἀμέσως μοῦ το ἐτραγοῦδησε καὶ ἡ Σπίθα μου. Λαμπρά, λαμπρά! [Θέτει τὸ κλωθίον ἐπὶ τινος τραπέζιου παρὰ τὸ παράθυρον καὶ λαμβάνει τὸν πλαγιάουλον]. Σήμερον θὰ δοκιμάσω τὸ «Σῶν φύλλο κίτρινον καὶ μαραμμένο!»

Σοφία, ἥτις ἔμεινε κρυμμένη διπισθεν τοῦ παραπείρασματος, ἐμφανίζεται [καρνα]· Θεύρει ὁ κύριός σου εἶνε μεσημέρι;

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ· — Μπᾶ! αὐτοῦ ἦσουν; Ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσε; ὀλίγη ὑπομονή, κόρη μου! ἃς προσμένῃ λιγάκι τὸ φαγητό μου. Ἡ μουσικὴ εἶνε ἡ ἁρμονία τῆς ζωῆς, καὶ σὺ ἐρχεσαι καὶ μου χαλάς αὐτὴν τὴν ἁρμονίαν.

Σοφία· Ὁ κύριός ἔχει κολὸ εὐκόλα τὰ λόγια. Μὰ πρέπει καὶ νά τρώγῃ ὁ ἄνθρωπος. Ἐγὼ δὲν νοιώθω τίποτε ἀπ' αὐτῆς τῆς ἁρμονίας. Θεύρω μόνονα πῶς τὸ φαγεῖ μου τοικινί· ὅταν τὸ πολυαφῆσω ὃς τῆ φωτιά. Δὲν πιστεύω νά θέλῃ ὁ κύριός σου νά φαγῇ τοικινισμένο φαγητό.

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, ἀφροπῆτος, ὑψώνων τὸν δακτύλον πρὸς τὸ πενήνον· — Κῦρτα, κῦρτα, κῦρπάει τὰ φτερά του ἐνθουσιάζεται... Ὅα τραγοῦδησῃ τώρα!

Σοφία· — Κύριε, κυποῦν. Σταθῆτε νά πάγω ν' ανοίξω! [Φεύγει].

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, ὑψώνων πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς του· — Νά, πάγει, τε-λεῖωσθε τὸ ἔκανε καὶ φοβήθημε τὸ κακῶμορο. Δὲν θὰ μου τραγοῦδησῃ; Τί κρῖμα νά εὕρισκωνται εἰς τὸν κόσμον καὶ τέτοια ἀναίσθητα, τέτοια χυθροειδῆ ὄντα!... Δὲν θὰ ἔχω λοιπὸν κοντά μου κανένα που νά με νοιώθῃ; ... [λαμβάνει τὸ βιολί του καὶ ἐνομιμάζεται νά παίξῃ].

Σοφία, εἰσέρχεται βίαιως κρατοῦσα τηλεγράφημα εἰς τὴν χεῖρά της· — Ἐνα τηλεγράφημα διὰ τὸν κύριον!

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ· — «Α! Ἀλήθεια, ἐλησμήνησα! Σοφία. — Τί τρέχει;

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. — Θάνε από την ανεψιά μου. Μου έγραψε πρό τινός πως θα έλθω να περάσω κάμποσες ημέρες μαζί μου, και ότι θα με ειδοποιήση την ίδια ημέρα με εν τηλεγράφημα, τι ώρα θα έλθω... Το είχα λησμονήσει όλως διόλου.

Σοφία. — Δεν πιστεύω δα να είνε η μόνη φορά που λησμονεί ο κύριος!

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. — Δός μου τα γυαλιά μου!

Σοφία. — Και πού νάνε [Ζητεί να τα εύρη] Α! μέσα εις την θήκη του βιολιού.

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, φορεί τα οματογυαλιά του, άνοίγει το τηλεγράφημα και άναγιώσκει με δυνατή φωνή. — «Έρχομαι άφ'εύκτως σημερον τρεις, με παιδιά!» «Αχ, τα παιδιά. Τέσσερα παιδιά! Αλλά με κάμνουν να φοβούμαι! Την ανεψιά μου, την αγαπώ πολύ, και θα αισθανθώ μεγάλη ευχαρίστησι να την ιδώ, μα τα παιδιά... Τι να τα κάνω;

Σοφία. — Αν μ' άκούση ο κύριος, το πρώτο πρώτο που πρέπει να κάνω είνε να τρίπλοκλειδώσω αυτά τα σύμμερα εδώ πέρα.

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, μανιώδης, — Τι; σύμμερα το λιμάς να τα λέγης τα όργανά μου;

Σοφία. — Φαντάσου νάρθου τόσα που είνε και άλλο να κτυπά το πιάνο, άλλο να παίζει το βιολί, ή το φλάουτο, ή να γυρνά το όργανέτο... Θα τα σπάσουν, θα τα χαλάσουν, θα τα ρημάξουν. [Κατ' ιδίαν] «Αν μπορούσα θα την έκαμνα κ' έγώ αυτή τη δουλειά. Αν τα κλειδώνω εδώ μέσα, θα γλύτωνω από κάμποση δουλειά καθεμέρα.

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. — Καλά, καλά. Θα ειδοποιήσω την ανεψιά μου. Τα παιδιά της θα είνε χωρίς άλλο καλοαναθρεμμένα παιδιά και θα σέβωνται τας επιθυμίας του γέρου θείου των. Θα ιδούμεν, θα ιδούμεν! Ός τόσο σύ πρέπει να έχης έτοιμα τα δωμάτια και άς πάμε να ράμε. [Σταματῶ πλησίον του κλειδοκμβάλου και το έγχεί δια του δακτύλου του] Σοφία, δέν εσκούπισας πάλι το πιάνο! Για να με βασανίσης κάμνεις τα ίδια κάθε ημέρα.

Σοφία, ξεσκονίζει με θυμόν το κλειδοκμβάλον. Κατ' ιδίαν. — «Αχ τί ύπομονή που χρειάζεται, Θεέ μου, τί ύπομονή!

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ, κλησιάζει εις το πτηνόν και λαμβάνει τόν πλαγιούλν του. — Θα ευχαριστηθώ τόσο να το άκούσω να τρα-

γουδή σαν προχθές!... ή καιμένη ή Σπίθα μου!

Σοφία. — Μπα! Άφεντικό, θέλετε να σας εύρουν εδώ κοντά 'ς το κλουβί ή κυρία Έλληνική και τα παιδιά της;

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. — Αυτή τη φορά έχεις δίκαιο. Η άμαξοστοιχία έρχεται εις τας τρεις. Μόλις προφθάω να ράγω, να ένδυθώ, και να υπάγω να τους δεχθώ [Προχωρεί προς την θύραν και σταματῶ] Άρά γε ήρχισε ή ανεψιά μου μουσικήν εις τα παιδιά;

Σοφία, κατ' ιδίαν. — Αυτό έλειπε!

ΑΥΚΟΥΡΓΟΣ
Βραβευθείς εις τόν 35ον διαγωνισμόν της Διαπλάσεως προς εύρεσιν των λύσεων πνευματικῶν άσκησεων

Τότε είνε πού θα φύγω, χωρίς άλλο!
ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. — Τι μουσική εμποροῦν να ξεύρουν παιδιά αυτής της ηλικίας [Εύει το αυτί του]. Μπα και ή ηλικία τί σημαίνει; ο Μόζαρτ συνέθετε σονάτας πέντε έτών...
[Έπειτα συνέχεια]

Σοφία ΔΗΜΟΥ

ΔΙΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΟΜΙΛΟΥ

«Ότε οι Ίσπανοί υπό την οδηγίαν του Χριστοφόρου Κολόμβου άνεκάλυψαν την Άμερικην, ώρμησαν προς τόν νέον τουτον κόσμον μετά προθυμίας και τόλμης άξίας των χρόνων των Σταυροφόρων.

Άλλ' αντίθετως προς τούς πρώτους Σταυροφόρους, οτινες ώνειρεύοντο άποσπάσαι τούς Άγιους Τόπους από τας χείρας των άπίστων εις δόξαν τῆς Σουτήρας, οι κατακτηταί της πέραν τῶν ωκεανῶν ταύτης χώρας μόνον. να πλουτήσωσιν εσκέπτοντο και να άρπάσωσι δια τῆς βίας τούς θησαυρούς, τούς θησαυρούς οι κάτοικοι του Μεξικου είχαν εις τῆς αὐτῆς άφθονίαν, ώστε τους έπιστευόν άνεξαντλήτους.

Η δίψα του χρυσοῦ λοιπόν ειλκυσε εις Εύρώπης εις Άμερικην πολλούς τυχοδιώκτας, οτινες επέπεισαν δήμοιι προς σύμμερον άκρίβειαν. Εις τούς τοιούτους πάντα τα μέσα εφαινόταν νόμιμα ήρκει να συντελούν εις άπόκτησιν χρημάτων. Τα έκδράσματα εκείνα τῆς κοινωνίας μόνον νόμον είχαν την ληστείαν, υπήκουον δέ εις τούς άρχηγούς των μόνον εφ' όσον ούτοι τους ώδήγουν εις άπόκτησιν του πολυτίμου μετάλλου. Άλλως δέ άρχηγοί και στρατιώται ένενέοντο υπό τῆς αὐτῆς άχαλινώτου φιλοχρηματίας.

Οι δυστυχεῖς Ίνδοι του Μεξικου (ως γνωστόν το έννομα τουτο έδόθη εις τούς κατοίκους τῆς Άμερικῆς υπό του Χριστοφόρου Κολόμβου, όστις προσεγγίσας εις τῆς Άντίλλας ένόμισεν ότι εὐρή τον δρόμον τόν φέροντα εις τας Άσιατικῆς Ίνδίας), οι δυστυχεῖς Ίνδοι, οτινες εἰς ήσυχώς υπό την κυριαρχίαν των ήγεμόνων των, άπεγυμνώθησαν από τὰ πλούτων, τὰ όποια παρεχώρησαν άνευ δυσκολίας. Άλλ' ότε έμειναν πτωχοί και δέν είχαν τίποτε πλέον να δώσωσιν, ή σκληρότης των νικητῶν ήξησε και ο βίος των πτωχῶν κατακτηθέντων κατέστη άφόρητος.

Ο Δόν Ίωσήφ Μοραλές ήλθε μετά του Φερνάνδου Κορτέζ, ότε ούτος κατέκτησε το Μεξικόν, προσέθεσας ολοκληρω κράτος εις το άπέραντον ήδη κράτος Καρόλου του Ε'. Ο Κορτέζ ήτο ευγενής ήπότης, ήλθε δέ εις Μεξικόν συμπαραλαβών χιλίους πιστούς όπαδοῦς. Το ήπικόν του άπετελείτο από δεκαοκτώ ήπικους, το δέ πυροβολικόν του από μερικά κανόνια. Εισδύσας εις τῆς έσωτερικόν τῆς χώρας, ήτις εν τούτοις τῶ ήνω καθ' ολοκληρίαν άγνωστος, προώχρησε μέχρι τῆς πρωτεύουσας, αναγκάσας τῶ αυτοκράτορα Μοντεζούμα να ύποταχθῆ.

Τούς ξένους τούτους ύπεδέχθησαν οι Μεξικανοί με άνοιχτάς αγάλας. Μετα-

μασματοῦ παρετήρουν τούς ώχρούς έκείνους ανθρώπους, οτινες ήρχοντο επιβαίνοντες πλοίων, τὰ όποια ήσαν μεγάλα ως οικία. Μετ' αλίγον όμως έννησαν εις πόλους ύπετάχθη ή χώρα των.

Άλλά διατί οι Μεξικανοί ύπετάχθησαν τῶσιν εύκόλως; Διότι αν ο χρυσός ήτο άφθονος, εις την χώραν των δέν συνέβαινε το αυτό και περί του σιδήρου, ώστε την πυρίτιδα έγνώριζον, ούτε τὰ ηλιεθόλα, τὰ όποια έξεσφενδόνουν σφαίρας ανοιγούσας φοβερά χάσματα εις τας πέσεις των. Άπερίγραπτος τρόμος κατέλαβανε τούς ανθρώπους τούτους εκλαμβάνοντας ως υπερφυσικόν τι τούς άγνωστους εκείνους κρότους. Ουδέ τούς ήπικους έγνώριζον, διότι το Μεξικόν δέν παράγει, οι δέ υἱν εύρισκόμενοι κατάγονται εξ εκείνων τούς όποιους είχε φέρη ο Κορτέζ εν τῆ άπλότητι του πνεύματος των συνέχουν λοιπόν ήπεία και ήπικον, εφαντάζοντο αυτούς ως αποτελούντας εν και το αυτό σώμα, ως φοβερά και πρωτοφανή θηρία.

Ο Δόν Ίνές, ήτο εκ των τυχοδιωκτῶν εκείνων, των άσυνηθῶτων, οτινες δέν γνωρίζουσιν άλλην άρχην παρά την δυναμιν. Περιεσφρόναι βαθέως τούς ήττημένους, πεπεισμένος ότι ήρκει να εμφανισθῆ εις Ίσπανός όπως εκμηδενίστη τον συρρετόν εκείνον.

Άλλ' αν οι ύπήκοοι του Μοντεζούμα και του διαδόχου του Γκουατιμολζιν παρεδωκαν εύκόλως τὰ όπλα, το κατά των έπιδρομέων μίσος υπερεχειρίσεν εις εκείνους εκ των κατοίκων του Μεξικου οτινες ήσαν ακόμη εις άγρίαν κατάστασιν. Έρωτίμων ν' αποθάνωσι παρά να γίνωσι σκλάβοι και να πωλώνται ως κτήνη εις τας αγοράς, ή να εργάζωνται επί τῶνος εις τὰ μεταλλεία του χρυσοῦ δια να συλλέγωσι δια τούς τυράννους των το πολυτίμον τουτο μέταλλον.

Ο Δόν Ίωσήφ Μοραλές απληστάτερος ακόμη και των άλλων εσκέφθη ότι δέν έπλούτει τόσο ταχέως όσον ήθελε, αν και ήρπασε ολοκληρούς περιουσίας, άπαγύμνωσε τούς ναούς των έγχορίων θεών και διέπραξε μυρίας βδελυρας πράξεις όπως έπιτόχη τον σκοπόν του.

Ητο όμως εις αυτόν δύσκολον, τῶ ήντι, να γίνη πολύ πλούσιος. Πλην των άλλων έλαττωμάτων του είχε και την μανίαν του χαρτοπαγίνιου, ώστε άπογυμνώων την πρῶταν τούς δυστυχεῖς Μεξικανούς, και χάνων την νύκτα ό,τι ήρπασε, έμενε καθ' έκάστην εις την αυτήν κατάστασιν. Τότε συνέλαβεν εις τὰ πνεύμα του καράδοχον σγέδιον.

— Άφ' ου οι Ίνδοι έχουν παντού μεταλλεία διατί να μην ανακαλύψω κ' έγώ εν μόνος μου;

Η σκέψις αυτη άπεδείκνυεν ότι ο Δόν Ίωσήφ είχε περισσότερας γνώσεις εις

τον τρόπον του άρπάζειν, παρά εις την έπιστήμην την πραγματευομένην περί των μεταλλωρυχείων.

Και έξηκολούθει:

— Τούλάχιστον αυτό το μεταλλείον θα είνε ιδικόν μου, και κανείς δέν θα μου διαφιλονεικήση την κυριότητα. Θα γίνω λοιπόν πλούσιος εις τ' αληθινά και δια πάντα. Από αυριον θα ξεκινήσω. Θα πάγω ίσα προς τὰ μέρη εκείνα όπου οι άθλιοι αυτοί Μεξικανοί εκβάλλουν το πολυτίμον μετάλλον των. Ο Κάστωρ

μου, το άλογόν μου, δέν έχει τον όμοιον του' το σπαθί μου είνε γνωστόν και τὰ πιστόλια μου εμποροῦν ν' άπαντήσουν εις κάθε άδιάκριτον ερώτησιν.

Την αυγήν σελώσας τον ήπικον του, του όποιου ή θεά μόνον ένέπνεε τρόμον εις τούς έντοπίους, έξεκίνησεν. Έπράπε να διέλθη εκτεταμένον δάσος, το όποιον έγίνετο εφ' όσον εισεχώρει εις αυτό πυκνότερον και άδιάβατον.

[Έπειτα το τέλος]

ΠΑΤΡΟΚΛΑΟΣ ΚΑΛΑΜΙΝΟΣ

ΠΩΣ Ο ΣΤΑΘΗΣ ΕΜΑΘΕ ΝΑ ΜΕΤΡΑ ΕΩΣ ΤΑ ΔΕΚΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

[Συνέχεια. Ήε σελ. 109]

Ο Σταθης και οι σύντροφοί του τρέχουν και οι έξ εις το σχολειον. Έξαφνα έρχεται ένα άλλο παιδί, λαχανιασμένο. Είνε ο Πέτρος.

Ο Σταθης λέγει με τον νουν του: — Σταθης, Παύλος, Γιάννης, Πάνος, Μήτσος, Νιόνιος, Πέτρος, ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, έξ, έπτά, είμεθα έπτά.

Και τρέχουν, τρέχουν ακατάπαυστα, ως παιδιά που βιάζονται να πάγουν εις το σχολειον.

Και όμως δέν βιάζονται και τόσο να πάγουν. Έν ω περνοῦν πλάγι πλάγι το ποταμάκι, βλέπουν 'ς την όχθη μια σχεδιά κανείς δέν είνε επάνω, είνε μονάχη σαν να περιμένη κάποιον.

Ο Σταθης πηδῶ επάνω το ίδιο κάμνουν και οι σύντροφοί του την στιγμην εκείνην ξεπροβάλλει και πηδῶ επάνω 'ς τῆ σχεδιά και ένα άλλο παιδί, ο Νίκος.

— Σταθης, Παύλος, Γιάννης, Πάνος, Μήτσος, Νιόνιος, Πέτρος, Νίκος, λέγει με τον νουν του ο Σταθης: ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, έξ, έπτά, οκτώ, είμεθα οκτώ.

Σκουντοῦν με κάτι κοντάρια, κάμνουν άβάρα, όπως λέγουν οι ναυτικοί και ή σχεδιά ξεκινῶ.

Ωρα σας καλή, μικροί μου οκτώ, κατευόδιο! [Έπειτα το τέλος]

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ

Τῷ 1811 Ναπολέον ὁ Μέγας ἀπέκτησεν υἱόν, τὸν ὁποῖον ἀνόμασε βασιλεὺς τῆς Ρώμης. Διὰ τὸν βασιλεῦρα τούτου, ὅστις εὑρίσκετο εἰς τὰ σπάρτανα, διέταξε νὰ κατασκευασθῇ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον. Οἱ αὐτοκράτορες δὲν συνηθίζουσαν νὰ περιμένουν τὰ σχέδια ἡτοιμάσθωσαν καὶ ὑπάλληλος τις ἔστρεψεν ἤδη ν' ἀγοράσῃ κατεσκευασμένως τὰ οἰκόμεδα.

Ὁ ὑποδηματοποιὸς Σίμων εἶχεν ἐκεῖ τὸ μικρὸν τοῦ μαγαζακί, τὸ ὁποῖον μόλις καὶ μετὰ βίας θὰ ἐστοίχιζε διακόσια φράγκα. Ἄλλ' ὁ Σίμων εἰξευρεν ὅτι ὁ τόπος τὸν ὁποῖον κατεῖχε τὸ μαγαζακί του ἦτο ἀπολύτως ἀναγκαῖος διὰ νὰ κατασκευασθῇ τὸ μέγαρον. Ὅτε δὲ ὁ ὑπάλληλος ἦλθε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περὶ τῆς τιμῆς, ἀπεκρίθη·

— Εἰκοσι χιλιάδες φράγκα.
— Εἰκοσι χιλιάδες φράγκα! τί λέγεις, ἀδελφέ; ζητεῖς ἕκατὸ φορές περισσότερο ἀπ' ὅ, τι ἄξιζει.
— Ἴσως· μὰ δὲν ἔχω καὶ πολλή διάθεσι νὰ το πωλήσω.

Ὁ ὑπάλληλος ἔφερε πρὸς τοὺς ἀναλαβόντας τὴν διεύθυνσιν τῆς οἰκοδομῆς τὴν ἀπόκρισιν τοῦ ὑποδηματοποιοῦ. Ἀγανάκτησις κατέλαβεν αὐτοὺς διὰ τὴν ἀναισχυντίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἄλλ' ὁ αὐτοκράτωρ ἦτο ἀνυπόμονος ν' ἀνεγερθῇ τὸ μέγαρον. Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ ὑπάλληλος ἐπανῆλθε πρὸς τὸν Σίμωνα καὶ τὴν ἀνεκοίμωσαν ἐπὶ τέλους τῶ πληρώνουσαν τὴν ὑπερβολικὴν ἐκείνην τιμὴν.

Ὁ Σίμων ἰδὼν ὅτι οἱ ἀγορασταὶ ὑπεχώρησαν, ἐσκέφθη νὰ ζητήσῃ περισσότερα.

— Τί νὰ σοῦ εἰπῶ ἀπὸ προχθές ἐσκέφθηκα· ζητῶ σαράντα χιλιάδες φράγκα.

Τώρα αἱ διαπραγματεύσεις διεκόπησαν· οἱ ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς ἐδήλωσαν ὅτι θὰ οἰκονομήσωσαν τὸ πρᾶγμα καὶ ἄνευ τοῦ οἰκοπέδου τοῦ Σίμωνος.

Παρῆλθον δύο μῆνες. Ὁ Σίμων δὲν ἤκουε νὰ γίνεταὶ λόγος περὶ τῆς υποθέσεως, ἀλλ' ἐσκέπετο· «Ἐγὼ μὰ ἰδέα πῶς θὰ ξανάλθω!»

Ἐν τούτοις οἱ ἀρχιτέκτονες μετέβαλον τὰ σχέδιά των, ἐχάρησαν νὰ διαγράψωσι τὰ. Ἄλλ' εἰς μάτην τὸ οἰκόμενον τοῦ Σίμωνος ἦτο ἀπαραίτητον διὰ νὰ γίνῃ ὠραῖον τὸ κτίριον.

Καὶ ὁ ὑπάλληλος ἐπανῆλθεν ἡμέραν πινὰ πρόθυμος νὰ μετρήσῃ εἰς τὸν Σίμωνα τὰς σαράντα χιλιάδας φράγκων. Ἄλλα κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Σίμων ἔκαμε νὰ ὄνειρα φιλοδοξίας.

— Ἐπὶ τέλους ἅς εἶνε, ἀλλὰ θέλω ἐξήγησα χιλιάδας.

Ὁ ὑπάλληλος ὠργίσθη, παρεκάλεσεν, ὠμίλησεν ἐκ μέρους τοῦ αὐτοκράτορος, ἐπὶ τέλους προσέφερε κενῆντα χιλιάδας.

— Δὲν γίνεταὶ· ἢ ἐξήγησα ἢ τίποτε.
Ὁ ὑπάλληλος ἀνεχώρησε.
— Αἱ, αἱ, εἶπεν ὁ Μαστροῦμος, θὰ ξαναγορίσω, τί θὰ κάνουν;

Ὁ αὐτοκράτωρ ἔμαθε τὸ πρᾶγμα καὶ ὠργίσθη, διέταξε δὲ νὰ μεταβάλουν τὰ διαγράμματα καθ' ὅλοκληρίαν, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀγοράσωσαν τὸ κτήμα τοῦ γελοίου ἐκεῖνου.

Ὁ καιρὸς παρήρηγετο· ὁ Σίμων δὲν ἔδλεκε νὰ ἐρχεταὶ ὁ ὑπάλληλος. Ἐσκέπτετο· «Μου φαίνεται πῶς το παράκαμα».

Τότε ἐπήγεν αὐτὸς καὶ εὔρε τὸν ὑπάλληλον· ἦτο πρόθυμος νὰ δεχθῆ τὰς πενήντα χιλιάδας· τοῦ εἶπον νὰ τοὺς ἀδιάσῃ τὴν γωνιά. Ὁ Σίμων ἐπανῆλθε ταπεινὸς καὶ συμβιβαστικὸς. Ὁ ὑπάλληλος τὸν ἄγει νὰ περιμένῃ ὦρας ὀλοκληροῦς εἰς τὸν ἀντιθάλαμον.

— Διδετε σαράντα χιλιάδας;
— Ἀρησέ μες ἡσυχούς.
Ὁ δὲ Σίμων βλέπων ἐξαφανιζόμενα τὰ χρυσὰ ὄνειρά του, ἐπανήρησε ἱκετευτῶν καὶ ἐζήτησε τριάντα χιλιάδας, κατῆλθεν εἰς τὰς εἰκοσι.

— Μόνον εἰκοσι, κύριε μου, μόνον εἰκοσι!
Ἄλλα διαρκῶς εὔρισκε τὴν αὐτὴν ἄρνησιν.

Ἐν τούτοις ἡ αὐτοκρατορία κατελύθη. Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἐβάνη φρονιμώτερος τοῦ ὑποδηματοποιοῦ Σίμωνος· τὰ ὄνειρά του κατέρρεον διότι ἦσαν ὑπερβολικὰ ἢ ἀκόρροτος φιλοδοξία τοῦ ἐξηγήσειν ὅλην τὴν Ἐυρώπην κατὰ τῆς Γαλλίας, ἣτις ἦτο καταβεβλημένη ἐξ εἰκοσαετῶν πολέμων. Τὸν αὐτοκράτορα εἶχον αἰχμάλωτον οἱ Ἄγγλοι.

Οὐδεὶς ὠμίλει πλέον περὶ τοῦ μεγάρου τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης.

Ἡμέραν πινὰ ὁ Σίμων, ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τῆς ἐνδείας, ἐπώλησεν ἀντὶ 150 φράγκων τὸ παράπημά του ὅπου ἔκαμε τόσα ὄνειρα πλούτου! Μετὰ τινὰς μῆνας ὁ τρελλὸς ἐκ τῆς λύπης. Τὸν ἐκλείσασαν εἰς ἕν φρενοκομεῖον, ἐντός τοῦ ὁποίου ἔζησε μέχρι τοῦ ἑβδομηκοστοῦ ἐνάτου ἔτους τῆς ηλικίας του, διαρκῶς περὶ φανταστικῷ πλούτου σκεπτόμενος καὶ ὄνιαν.

Ἔστε μικρὸς εἶνε κανεὶς εἶτε μέγας πρέπει νὰ ἐξοικονομῇ φρονίμως τὰς υποθέσεις του, ἀν δὲν θέλῃ νὰ κατακρημνίζωνται τὰ σχέδιά του.

— Ὠ, ναι, καλά. Καὶ ἐδῶ εἰς τὸ σπάρτανα καλὰ; δὲν ἄλλαξε τίποτε πιστεύω.

— Αἱ, ναι! . . . Καὶ ἡ κυρία Λεβουκὴ εἶνε κατακόκκινη ὡς δαυλὸς ἀναμμένως.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, ὅπισθεν τῶν δύο συζύγων, οἵτινες ἐβάδιζον πλησίον ἀλλήλων, ἤρχοντο ἡσυχῶς ἡ Μιὰννα καὶ ὁ Καναδῆς· διότι διὰ νὰ βραδύνη ὀλίγη τὴν στιγμὴν τῆς παρουσίας, ἐκεῖ ὅπου παρασκευάσθη καταλλήλως τὰ πρᾶγματα, ὁ πωματοποιὸς παρήγγειλεν εἰς τὴν Μιὰνναν νὰ μὴ πλησιάζῃ, ἀλλὰ νὰ παρακολουθῇ.

Ἀκούσας τὸν τόνον δι' οὗ ἡ σύζυγος τοῦ εἶπε τὸ «Αἱ, ναι!» ὁ Φιλήτωρ ἔστρεψεν ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν του.

— Τί νὰ; ἀνεφώνησε.
— Δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ σοῦ διηγήσῃ εἰ εἶνε.

Τὸ πρᾶγμα ἐν τούτοις ἦτο περιέργον. Τὶ νὰ συνέη κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἐν τούτοις ἡ σύζυγος τοῦ ἐφαίνεται περισσότερο καὶ αὐτοῦ τεταραγμένη.

Οἱ σύζυγοι ἐβασσαν εἰς τὴν ὁδόν, ἐπὶ ἣ ὁποία ἐκείτο ἡ οἰκία των.

— Δὲν θὰ με μάλωσῃ, Φιλήτωρ; εἶπε μὲ ἔκφρασιν δισταγμοῦ, ἣτις δὲν συνέειδίβητο πρὸς τὸ σύνθηδες ὕφους τῆς.

— Καὶ πότε σ' ἐμάλωσα; ἀπήντησε ὁ πωματοποιός.
— Λοιπὸν εἰς τὴν ἀπουσίαν σου.
— Λέγε τέλος πάντων. . .
— Ἐπῆρα εἰς τὸ σπάρτανα. . . ἕνα ἕνα παιδί! εἶπεν ἡ κυρία Λεβουκὴ κατατάλλουσα ἰσχυράν προσπάθειαν.

Ὁ Φιλήτωρ ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἄφωνος ἐξ ἐκπλήξεως.

— Τί; ἀνεκράξεν, υιοθέτησας ἕνα παιδί;

Ἐπειδὴ δὲ ἡ σύζυγος τοῦ δὲν ἀκήνη δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ πλέον καὶ ἐξεργάγῃ εἰς ἠχώρον καυχασμῶν.

— Καὶ ποῦ τὸ εὔρηξες; ἠρώτησε ὅτε ἡσυχασέν ὀλίγον.

— Εἰς τὴν προκουμαία· τὸν πατέρα τοῦ τὸν ἐσχότασε ἕνα βαρουλιό, τὴν ἄνθε τοῦ ἡ μητέρα τοῦ ἀπέθνηκε εἰς τὸ νοσοκομεῖο. Τότε κ' ἐγὼ εἶπα μέσα μου. . .
— Σὲ τῇ θέσι σου κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον θὰ ἔκαμνα, γυναῖκα. Καὶ τί γένους εἶνε τὸ πολύτιμο εἶδημά σου;
— Ἀγὸρι δέκα ἔως δωδέκα ἐτῶν. Εἶπέ μου, εἶσαι θυρωμῆνος μαζί μου. Μοῦ φαίνεται τὸσον παραξένος.
— Γιατί . . . γιὰ τὴν γυναῖκούλα μου; εἶπεν ὁ πωματοποιός, ἐκεῖ πέρα εἰς τὴν Ἄλγερϊα, μοῦ ἦλθε κ' ἐμένα ἡ ἰδέα, ἐν ᾧ σὺ υιοθετοῦσας ἕνα ἀγὸρι ἐγὼ υιοθετοῦσα ἕνα κορίτσι.
— Ἀλήθεια; καὶ αὐτὸ τὸ κορίτσι ποῦ εἶνε;
— Νὰ το, ἀπεκρίθη ὁ Φιλήτωρ, λείβω ἀπὸ τοὺς ὄμους τὴν Μιὰνναν ἥτις εὑρίσκετο πλησίον του, διότι οἱ δύο σύζυγοι, ἀν καὶ ἐξηκολούθουν νὰ βαδίζωσαν, εἶχον βραδύνη πολὺ τὸ βῆμά των.

Ἡ κυρία Λεβουκὴ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατῆται κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Μὰ ἀραποῦλα!

— Τί ἤθελες νὰ κάμω, εἶπεν ὁ Φιλήτωρ, εὐτυχῆς διότι τόσο ἀεθνή τὴν ἔλκυσσε, ὅπως τὸ βρῆμα τὸ πῆρα. Ἐκεῖ κατὰ τὰ παιδιὰ τέτοια εἶνε.

Ὁ πωματοποιός διηγήθη τότε εἰς τὴν γυναῖκά του ὑπὸ ποίας περιστάσεις εὐρέθηκε τὴν Μιὰνναν καὶ πῶς ἐσκέφθη νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν Μασσαλίαν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο αὐτὴ παρέτηρε μετὰ περιεργίας τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆλθον, διότι ἔβασσαν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ εὑρίσκοντο εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἐπὶ σπιλοδοσίας καρυίνης τραπέζης εἶναι φέρθη μίσην ἰχθύες, λάχανα, γαυμῆλα καὶ παντοῖα χορταρικά. Εἰς τοὺς τοίχους μεταξὺ τῶν χυτῶν καὶ τῶν τηγανίων ἔλαιπον γάλλικοι λέπτες, ὃν ἡ θεὰ εἶχε τὸ χαρμῶν.

Ἡ Μιὰννα κατεῖχετο ἀπὸ παράδοξον συγκίνησιν· σκοτεινῶς πῶς προσηθάνετο εἰς εὐτυχία τῆς ἐπῆλθεν εἰς τὸν βίον τῆς, εἰ εἶχε τοῦ λοιποῦ οἰκογένειαν, καὶ ἦτο πρόθυμος νὰ δεῖξῃ διὰ παντὸς τρόπον τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς πρὸς ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ὠφεῖλε τὴν μεταβολὴν ταύτην. Δι' ὃ μετὰ τὸ τέλος τῆς διηγήσεως τοῦ Φιλήτωρος, ὅτε ἡ Ἀναστασία εἶπεν εἰς τὴν Μιὰνναν·

— Ἔλα νὰ με φιλήσῃς, μικρούλα!

Ἄτη δὲν ἐδίστασεν, ἀλλ' ἀνταπέδωκε μὲ θερμότητα τὸ φιλήμα τὸ ὁποῖον τῇ ἐδόθη.

Ὁ Φιλήτωρ ἦτο κατευχαρακτημένος. Ταυτοχρόνως σχεδὸν ἠνοήθη ἡ θύρα τοῦ μαγειρεῖου καὶ εἰσφύρησεν εἰς αὐτὸ παιδίον μὲ ὀφθαλμοὺς ζωηρούς, μὲ κόμην οὐλίην.

— Τώρα, εἶνε ἡ σειρά μου, εἶπεν ἡ κυρία Λεβουκὴ πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς.

Λαδοῦσα δὲ ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ παιδίου ἔφωρεν αὐτὸ πρὸς τὸν πωματοποιόν.

— Ὁ Ἐλευθέρης! εἶπε.
— Καλῶς ἦλθε, παιδί μου· ἀπήνησεν ὁ Φιλήτωρ, φιλήσας αὐτὸ· δεῖξας δὲ εἰς τὸ παιδίον τὴν Μιὰνναν, ἣτις κτηνώμενη ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῆς τραπέζης τὸ κρητῆρει περιέργως, τῷ εἶπε·

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀδελφὴ σου· πῆγαινε νὰ τὴν φιλήσῃς.

Ἄλλ' ὁ Ἐλευθέρης ὀπισθοχώρησε ζωηρῶς καθὼς εἶδε τὴν μαύρην ἐκείνην μορφήν, χωρὶς δὲ νὰ θέλῃ ἐκάτῃσε τὴν οὐρανὸν τοῦ Καναδῆ, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχεν τῆ ἀκρόν ἡ σύζυγος τοῦ Λεβουκᾶ.

Ἀνεπήδησε δὲ ἀκούσασα τὴν ἀρωγὴν τὴν ὁποῖαν ἐξεβάλεν ὁ κύων.

— Κάποιο σκυλί θὰ ἦλθε μαζί μας.

Ἄ, καλὸ σκυλί, φύγε ἀπ' ἐδῶ, ἔξω! Ἔφωσσε δὲ τὸ μαντίλι τῆς, ἤτοι μάζετο ν' ἀποδιώξῃ τὸ ζῶον ὅτε ἔξαφνα ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς Μιὰνας ἐφθύρισεν εἰς τὸ οὖς τῆς·

— Εἶνε ὁ Καναδῆς, εἶνε ὁ σκύλος

μου· εἶνε πόσον καλὸς ὁ καίμενος· ἅς παρακαλῶ νὰ τον ἀγαπᾶτε καὶ θὰ σας ἀγαπῶ πολύ.

Ὁ δὲ Καναδῆς, ὅς νὰ ἔνοβει ὅτι περὶ αὐτοῦ ἐπρόκειτο, ἦλθε συμπρόθετος μέχρι τῶν ποδῶν τῆς κυρίας Λεβουκᾶ καὶ ἐξεβάλεν ἡσυχῶς θεραπευτικὰς ὑλακίας.

Τὸ βλέμμα τοῦ σκύλου ἐξέφραξε τὸσσην ἀγαθότητα, ἡ στάσις τῆς Μιὰνας ἦτο τόσον ἱκετευτικὴ, ὁ Φιλήτωρ ἐφαίνετο τόσον ἀμνηχανῶν, ὥστε ἡ κυρία Λεβουκὴ ἔνόησε ὅτι δὲν ἔπραξε νὰ χωρίσῃ ὃ, τὴ ἡ τύχη εἶχεν ἐνώσῃ.

— Ἄς εἶνε, εἶπε μετὰ τινος ἀναστεναγμοῦ, ἅς μείκουν, ἀπ' ὄθ' ἦλθαν πλέον.

Ὁ δὲ Φιλήτωρ ἐκπληκτος προσέδλεπεν μετὰ θαυμασμοῦ τὴν γυναῖκά του, ἔλεγε κατὰ νοῦν·

— Ἄχ! τί καλὰ, πῶς ἄλλαξε ἡ γυναῖκά μου!

Μετ' εὐκνήσιας χαριτωμένης ἡ κυρία Λεβουκὴ ἔστρεψε τὴν τραπέζαν, ἔθεσε δὲ τῶρα τέσσαρα πινάκια ἀντὶ δύο.

Ἀνεκαιοθῆτως ὁ Ἐλευθέρης ἐπλησίασε πρὸς τὴν Μιὰναν καὶ παρατήρει αὐτὴν μετ' ἄκρας ἐκπλήξεως.

Κατὰ τὸ γεῦμα δὲν εἶπε λέξιν, ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν, τὴν ὠραν καθ' ἣν ἐμελλε νὰ κατακλιθῇ, ἔκλινεν εἰς τὸ οὖς τῆς κυρίας Λεβουκᾶ, δεῖξας δὲ τὴν Μιὰναν, ἥτις ἐκοιμάτο ἥδη βαθέως, εἶπε·

— Γιατί εἰν' ἔτσι μαύρη;
[Ἐπειτα σιγήσῃ]

ἈΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΥΛΤΡΟΣ

ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Εἰς τὸ χορτόν τοῦ λειμῶνος ἡ μικρὰ Θεοφανῶ βόσκει τὴν ἀγελάδα τῆς.

Ἡ Ἀστέρω τῶναι ἡσυχῶς χαμηλωμένην ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἡ Θεοφανῶ τὴν παρακολουθεῖ κρατοῦσα τὸ σχοινίον.

Ἡ μήτηρ τῆς εἶχεν εἶπη εἰς αὐτήν·

— Κύτταξε, ἐν ᾧ βόσκει τὴν ἀγελάδα νὰ τελειώσῃ τὴν κάλτσα τοῦ μικροῦ σου ἀδελφοῦ.

Ἡ Θεοφανῶ τὸ ἐνθυμῆται, καὶ ἐκβάλλει τὸ πλέξιμόν τῆς ἀπὸ τὸ θυλάκιόν τῆς.

Ἄλλα τὸ σχοινίον τὴν ἐνοχλεῖ. Τὶ νὰ κάμῃ; Ἄντι νὰ τὸ θέσῃ εἰς ἕν δένδρον, τὸ ἔπερασε τριγύρω εἰς τὴν μέσην τῆς.

Ἡ μήτηρ τῆς τῇ εἶχεν εἶπη ἐν τούτοις ποτε νὰ μὴ κάμῃ αὐτὴν τὴν ἀνοησίαν. Ἄλλ' ἡ Θεοφανῶ νομίζει ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, ἡ καλὴ Ἀστέρω εἶνε τόσο ἀγένη.

Ἄλλα ἀπὸ τὸν δρόμον περῶν ἡ ἀμαξὰ τοῦ Πέτρου· ὁ κύων ὅστις πηδᾶ καὶ τρέχει πρὸς αὐτὴν γαυγίζων.

Ἐξάφνα ἡ Ἀστέρω φρικᾶ· καὶ ὄνμα νὰ φύγῃ περιττομῶς. Ἡ Θεοφανῶ τρομάξουσα ἐκ τοῦ αἰφνιδίου τιναγμοῦ πικταί, φωνάζει, ἀλλὰ ἡ ἀγελάς τρέχει σύρουσα

τὸ κοράσιον ἐπὶ τοῦ χορτοῦ. Ἄν ἡ Ἀστέρω διευθυνθῇ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποδοδρομείου ἡ μικρὰ Θεοφανῶ θὰ κομματιασθῇ.

Ἄλλ' ὁ Πέτρος εἶδε τὰ συμβαίνοντα πηδᾶ ἀπὸ τῆς ἀμαξῆς καὶ μετὰ μαχαίριον του τρέχει κατόπι τῆς ἀμαξῆς ἀρπάζει τὸ σχοινίον καὶ τὸ κοτταί.

Ἡ Θεοφανῶ ἐσῶθη.

Ὅταν ἄλλος τις εὑρίσκειται εἰς κίνδυνον, ἀντὶ νὰ τρομάξῃτε φυλάττετε ψυχραμίαν· σκεφθῆτε τί πρέπει νὰ πράξῃτε καὶ πράξατε τὸ ἀμέσως.

ΑΥΓΗ

Μ' ὀσπρα προβαίνει ἀνθ' ἡ Ἀυγὴ κ' εὐμορφὰ φαίνει ῥόδα εἰς τὴ γῆ.

Κάθε πουλάκι τῶρα ζυττῶ, καθ' ἀνδονάκι ψάλλει τερπνὰ.

Εὐθυμὴν ἐκάσπη τῶρα ψυχὴ στέλλει εἰς τὸν Πλάστον μιὰ προσευχὴ.

Εὐθυμὸ πλάσμα κ' ἐγὼ ζυττωνῶ, καὶ μ' ἕνα μ' ὄμμα τὸν ἐξυμνῶ.

G. M. ΒΙΖΥΝΝΟΣ

[Ἐκ τῆς ἀνεκδοτοῦ συλλογῆς τοῦ Φίλιππου τοῦ Ἑλληνοκατέδου]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κορφοκεραλάκης ἀκούει νὰ λέγουν ὅτι κύνες εἰς παῖδας τὸ κλειδοκῆμειλον μὲ τὸ αὐτὸ καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν τρέχει εἰς τὸ πιάνο καὶ κτυπᾶ μετὰ αὐτὸ τοῦ πιάνο.

Ἐστρέφεται ἡ κυρία του καὶ τὸν βλέπει·

— Τὴ κἄννας αὐτοῦ Κορφοκεραλάκη;
— Προσπαθὲ νὰ παίξῃς πιάνο μὲ τὸ αὐτὸ.

[Ἐστρέφεται καὶ τὸν βλέπει.]

Ἐν τῷ ἐστατορίῳ, ὁ πατὴρ τοῦ μικροῦ Τάκη πληρώνει τὸν λογαριασμόν.

— Καὶ διὰ τὸν ὑπηρετήν; ἐρωτᾷ ὁ ὑπηρετήσας αὐτοῦ.

— Ἐμεῖς δὲν ἐβάγαμε ὑπηρετήν! ἀπαντᾷ ὁ Τάκης ἀναλαμβάνων τὴν ὑπερασπίσιν τῶν συμφερόντων τοῦ πατρὸς του.

[Ἐστρέφεται καὶ τὸν βλέπει.]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

[Βιβλία δια εικοσιπέντε και πενήντα λέξεων υπό της Διευθύνσεως της Διαπλάσεως και εκδομένης επί τῶν Παραρτηρῶν αὐτῆς.]

- Ο Ἀγροτικός Οικίδκος ὑπὸ Σοφίας Δημόου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθέν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. *Ἄδειον. . . . . δρ. 1,75
- Ἡ Ἀνθοῦσα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κορυθίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστάτων καὶ ἠθικωτάτων διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. *Ἄδειον. . . . . δρ. 3,80
- Βαῦτῶν Ζερῶν ὑπὸ Σοφίας Δημόου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Κῶνικον, ἥδη ἔθιμα, περιπέτεια. *Ἄδειον. . . . . δρ. 1,50
- Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μένου-Ρήθ, περιπετειώδες, θαλακτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κορυθίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. *Ἄδειον. . . . . δρ. 1,75
- Τὸ ὄμμα τοῦ Ὀθόμου ὑπὸ Π. Γ. Φέρμου ἑλληνησθέν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Lauré. Μυθιστορία ζωοῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. *Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50
- Οἱ Μυθιστοὶ τοῦ Εὐσέβιου ὑπὸ Ἀρ. Π. Κορυθίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. *Ἄδειον δρ. 1,50
- Ἡ Μαροῦσία ὑπὸ Π. Γ. Φέρμου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P.J. Stahl. Διήγημα Ρωστικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθέν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. *Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50
- Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακουζηνῶ. Τίμος περίχρον 150 ποιήματα διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. *Ἄδειος δρ. 1,50
- Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Γ. Φέρμου ἑλληνησθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Δουίλης Μ. Ἄλκω, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσής χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώδους καὶ τῶν ἐπὶ αὐτὴν ἐκδηλωθέντων. Χρυσόδετον δρ. 5. *Ἄδειον. . . . . δρ. 3,50
- Παιδικὸν Διάλογον ὑπὸ Ἀριμπίου Ἐραρυμένου (Ἀρ. Π. Κορυθίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγενέων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἦτοι: Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπιτροπεύοντες καὶ ἐν Τουρκίᾳ. *Ἄδειος δρ. 1,20 Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικῶς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. *Ἄδειος δρ. . . . . δρ. 1,20
- Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὸν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ἅν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διακινῶσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. *Ἄδειον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 50
- Ὁ Πυροειπώλης ὑπὸ Π. Γ. Φέρμου ἑλληνησθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θαλακτικώτατον καὶ παραγωγικὸν τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθέν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. *Ἄδειον. . . . . δρ. 3,80

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἁλλήλων στέλλονται μέχρι 15 Μαΐου ε. ε.

- 528. Αεξήγρητος. [μου. Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου σῆμα τὸ δευτέρον εἶς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος εἶνε τὸ συνολὸν μου. Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.
- 528. Στοιχειογραφος. Τὰ δύο ρῶ ἂν ἀπαβάλῃς κ' ἔνα ν' καὶ τῷ μου βάλῃς, ἐνῶ πρῶτον καταστρέφω εἶτα ἐνδύω σε καὶ τρέφω. Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Λυδοπούλου.
- 527. Αἰγύπτια. Ὅσῳμα μ' ἔσῳσε τὸ πάλαϊ, νὰ θυσιάσθῃ ἔτοίμη ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, κέρην πλήρη ἐνούσιασμου. Μὲ κατέστησε δ' ἄξιον παγκοσμίου θαυμασμοῦ ποιητῆς ἐκ τῶν ἀρχαίων, ἑλλην, ἔσχος τὴν ἔσχημν. Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Μ. Ἰγλέου.
- 528. Πρόβλημα. Ἐχων τις τρία καλάθια μήλα, ἔλαβεν ἐκ τοῦ πρώτου καὶ ἔθεσεν εἰς τὰ ἄλλα δύο τόσα ὅσα ἑκάτερον εἶχεν. Ἐπειτα ἔλαβεν ἐκ τοῦ δευτέρου καὶ ἔθεσεν εἰς τὰ ἄλλα δύο, τόσα ὅσα ἑκάτερον εἶχε τότε, τέλος δὲ καὶ ἐκ τοῦ τρίτου ὅμοιος ἔλαβε καὶ ἔθεσεν εἰς τὰ ἄλλα δύο τόσα ὅσα ἑκάτερον εἶχε τότε. Μετὰ ταῦτα μετρήσας εὔρεν ἴσον ἀριθμὸν μήλων εἰς ἕκαστον καλάθιον, ἦτοι ἄνα 80 μήλα. Πόσα μήλα εἶχεν ἕκαστον καλάθιον ἐν ἀρχῇ; Ἐστάλη ὑπὸ τῆς: Χίνας τοῦ Παρανοστοῦ.
- 529. Σταυρός. Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΓΕΗΜΝΝΕΟΡΦΩ σχηματίσαν σταυρὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος ἐνὸς ἄνθρου καὶ ἐνὸς μουσικοῦ ὄργανου ἀποτελούμενον. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀθηνῆς Καρδίας.
- 530. Πυραμίδς. Οἱ μὲν σταυροὶ νάνηκατασταθῶσι διὰ γραμμάτων ὡστε νάναγινώσκονται τὸ ὄνομα ἑλληνικῆς νήσου· οἱ δὲ 10 ἀσταρῆσικαι τῆς βίσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰ σχηματίσωσι τὸ ἐπίθετον ἀρχαίου ἥρωος, οἱ 8 ἀνωτέρω ποταμῶν, οἱ 6 ἀνωτέρω ἀδελφῶν Ἀσιανοῦ βασιλέως, οἱ ἀνωτέρω 4 μίαν τῶν καταστάσεων τοῦ ὕδατος καὶ οἱ ὑπεράνω αὐτῶν δύο πρόθεσι. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κομικοῦ Ἀριστοφάνου.
- 531. Καυρομένον κυβόλεξον. 1. Ὁ Δημοσθένης ἦτο περίφημος ῥήτωρ τῆς ἀρχαϊότητος. 2. Ὁ ἄστος εἶνε ἀρπαικτικὸν πτηνόν. 3. Τὰ νερὰ ἀπορροφῶσιν ὕδωρ ἐκ τῆς θαλάσσης. 4. Ὁ και, ἀνίσως ἐρωτᾷς τί ὄφελον τὰ εῖτα, τί ὄφελαι τὰ ἄποτρον εἰς τοὺς ἄγροτος ἐρίστα. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἐδουάρδου.
- 532-533. Καυρομένα ὀνόματα ὀρέων 1. Ἡ Μακεδονία ἔχει πέντε λίμνας εὐμεγέθεις. 2. Οἱ κακοὶ ἀνταμιβῶνται, οἱ δὲ κακοὶ τιμαρῶνται. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βύτουχῆς Ουαίτς.
- 534-538. Μαγεῶν γράμμα. Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλα τόσα. Αὐτῆς, ἄσμα, οὔσα, γορός, ὄσοι. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Στρατιώτου.
- 539. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων

ἀποτελοῦσι γνωστότατον γινωκτικὸν ἐκ τῶν λέξεων.

- 1. Ὄρυκτον. 2. Ποταμὸς τῆς Γαλλίας. 3. Ἀρχαῖος ποιητῆς. 4. Ἀντοκράτωρ τῶν Ρωμαίων. 5. Πτηνόν. 6. Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 7. Κῆτος. 8. Κράτος Εὐρωπαϊκόν. 9. Χρησιμώτατον ζῶον. 10. Ἄδρον. 11. Ὅργανον τοῦ ἀνθρώπου. 12. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφάνου Διόσκου.
- 540. Ἀσπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τοῦ Αἰγαίου, τὸ δὲ δευτέρα τὸ ὄνομα μᾶς τῶν Μουσῶν. 1. Στρατηγὸς τῶν Θηβαίων. 2. Ἀρχαῖος κομικὸς ποιητῆς. 3. Γῶς τοῦ Διὸς. 4. Βασίλισσα τῶν Ἀμαθῶν. 5. Φιλόσοφος. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βενετιανοῦ.
- 541-545. Φωνηεντογράφος. Τῇ βοηθείᾳ τῶν κάτωθι συμφῶνων καὶ ἐνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, τετρακτὰ ἐπαναλαμβάνομένου εἰς ἑκάστην λέξιν, σχηματίσαν τρεῖς λέξεις, ὧν ἡ πρώτη νὰ σημαίνῃ πῶλιν τῆς Ἑλλάδος, ἡ δευτέρα Ρωμαίων αυτοκράτορα καὶ ἡ τρίτη ἀρχαῖον βασιλέα. Ἡ τῶν τῶν συμφῶνων δύναται ν' μεταβληθῇ. 1. ΚΚΑΜΠ. — 2 ΚΚΛΑΡΣ. — 3. ΑΜΝΡΣ. Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.
- 544. Ἑλλεισοσύμφωνον. εο—οι—οι—η—η—η. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργησιουλοῦδου Ἀτμάου.
- 545. Φωνηεντολέξις. Βολς—δελς—ντοσ—χην, —νρ—δ—πρημς—κτακπς—νν. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ἐδουάρδου.
- 546. Γρίφος. *Ὅπου δύνασαι κρῖνεϊν χούροι Μ Ἐστάλη ὑπὸ Θεοδοῦλου Θ. Ζασιποπούλου.

ΑΥΣΕΙΣ

- ταυ πυρρακτικὸν ἀστέριον τῆς 11 Μαρτίου 1 ε.
- 207. Σειρίας (Σ, Φ, Ξ). — 208. Πλήρ, σπλήν. — 209. Θῆρα, ἤρα. — 210. Νάρκισσος, κισσός. — 211. Ὠλιβη, Ἀσώνη. — 212. Τὸ καρδί. — 213. Ὀμπρος. — 314. Κ 215. Β 216. Κ ΠΑΝ ΙΟΣ Α ΛΑΘΟΣ ΠΙΛΟΣ Α ΠΑΘΗΣΙΣ ΜΑΡΚΟΝ ΚΕΡΑΜΟΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ Μ ΝΟΣΗΡΟΣ Ο ΣΙΤΟΣ Σ Ζ — 217-219. 1. Ἡκαρ. 2. Γόνυ. 3. Οὐρ. — 220-224. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος σχηματίζονται αἱ λέξεις: εἰδησις, καίον, κηρός, χαίρω, ὄπισσω. — 225-226. 1. Ἀσπλῆ, βόλος, δλο, ἔλον, ἔλλον, ἄλων, ἄρων, ἀρχῶν, ἀρχων. — 2. Λετῶν, χιών, χίον, χίον χίος, οίος, κοίος, πόλος, πῆλος. — 227. Θεοῦ θέλοντος κᾶν ἐπὶ ρακός, πλέσις. — 228. Ἐσσυ θεῖ (ἐσπέρα, κηρός, ὀκνός, ὕγιας, θάνατος, εὐνοχῆς, ὄφελεια). — 229. ΝΙΚΙΑΣ (1, Νίσση. 2, Ἰσθμίου. 3, Κροσσός. 4 Ἰωλκός. 5, Αἰκλιθάδης. 6, Στένωρ). — 230. Διδο κᾶν ἀντὶ κακοῦ. — 231. Ὅπως στράτης θά πείρασος. — 232. Ἡ παυόλης εἶνε μεταδοτικὴ ἐπιδημία.

Τὸ ἀνεπίσημον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπούλου, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, εἰς ταχυδρομικὸν ἑπταετῶν, χαρτονομισμάτων πάντοτε Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐνὸς συστηματικῆς ἐπιστολής. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 δρακμίων, ἐκ τοῦ ἑξαετηρικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. Οἱ ἀλλόστοντες κατοικῶναι συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γινωστοποιήσιν ἡμῖν ἐγκλίτως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν καλαίαν τῶν διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ἐκδόσεως.

Παράρτημα πρὸς τὴν λήψην φύλλον γράμματα κατὰ παραλείπον δακτυλοσημῶν τὸ πολὺ ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἐπιτ' ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυχογραφοῦ τῶν καταστάσεων Ἀνδρέου Κοκκινάκου 1886-8717.